



FARNÍ ZPRAVODAJ

NOVÉHO HROZENKOVA A KAROLINKY



2010/2

březen 2010

Velikonoce – svátky víry

Drazí naši farníci,

Jistě mi dáte za pravdu, že to není dávno, kdy jsme slavili Vánoce, svátky narození Pána. Je to jen pár týdnů, co jsme ze svých domácností a kostelů schovali vánoční výzdobu, potom hned začal půst a nyní jsou tu svátky Velké noci. Největší svátky křesťanů, které jsou ještě důležitější než Vánoce. Ale přece jen tu vidíme jakýsi rozdíl v našem postoji. Vánoce přijímáme jaksi lehčeji, než svátky našeho vykoupění. Víím, že je jednodušší a příjemnější dívat se na děťátko v jesličkách, citově prožívat jeho narození při poslechu vánočních koled, ale dívat se na kříž, nebo prázdný hrob, v tom není žádná radost. Ale tyto svátky jsou přesto důležitější, je ale nutno se na ně dívat pohledem víry.

Co to tedy ve svatém týdnu slavíme? Zelený čtvrtek je dnem, kdy si připomínáme ustanovení svátosti kněžství a mše svaté. I zde je nutná víra. V těchto dnech, kdy se v médiích a v Církvi hodnotí některé smutné chyby kněží, se může naše víra ve svátostné kněžství skutečně otřást. Možná se ptáme, proč máme vyznávat své hříchy někomu, kdo zrovna sám není svatý, kdo sám je jen člověkem a nejednou i hříšným člověkem? Proč mám chodit na mši svatou, když je to tam vždy stejně, když stále vidím chléb, který i po proměnění vypadá a chutná stejně? Proč si mám narušit jeden volný den v týdnu, když mě kněz nedokáže ničím oslovit a já jen čekám kdy už konečně mše skončí? S těmito otázkami nejednou velké množství věřících skončí svůj křesťanský život. Jenže o tom je tajemství slavení Zeleného čtvrtku. Je to o víře, že kněz, ať už je takový nebo onaký, je stále zástupcem Krista. To co dělá, když vstupuje do zpovědnice, když přichází k oltáři, to vše koná jako služebník, přes kterého ke mě

přichází Pán. Toto dokážeme vidět jen očima víry a pokory. Uvidíme to jen tehdy, když se vzdáme svého postoje pýchy, ve které my sami Bohu diktujeme, jak to měl a má udělat, aby nás učinil šťastnějšími. Tuto víru musí mít a vyprošovat si pro sebe nejen věřící člověk, ale i kněz, který také každý den drží v rukách bílou hostii, kterou také stále vidí stejně, ale přece skrze svoji víru ví, že

tam je Pán. Sv. Jan Maria Vianney, o kterém jsme mluvili během adventu, když umíral a na smrtelné posteli naposledy přijímal Pána Ježíše, tak řekl: „Kdybych věděl, že tam ve věčnosti Tě neuvídím, tak jako Tě vidím zde, nechtěl bych umřít.“ Prosme Pána o takovou víru. Když budeme čekat, že Bůh nás musí přesvědčit sám nějakým zvláštním zázrakem budeme zklamaní. Bůh je vždy velmi diskrétní a nikdy nevstupuje do našeho srdce a života násilím. Může vstoupit jen tam, kde v pokoře prosíme, aby nám dal větší víru, jen tehdy se nám může dát poznat.

A co slavení Velkého Pátku, kdy je ve středu kříž? Ani kříž bez víry nám nic nepoví, může to být jen památka po babičce, ale nemusí znamenat nic víc. Ale i na kříž se můžeme dívat jen očima víry. Tehdy když do mého života vstupuje mé vlastní utrpení, když cítím že jsem sám. Dívat se na toho kdo si mohl vybrat jestli se nechat ukřižovat z lásky, nebo v jediném okamžiku vše zastavit. On si vybral kříž, jistou a velmi bolestnou smrt. Také mu to nebylo příjemné, ale v tu chvíli byla společně s ním na dřevo přibita i všechna naše lidská selhání. Ale zároveň tehdy trpěl nevinně za všechny nevinné. Bratři a sestry, jak velice rádi říkáme, že kdyby Bůh byl, kdyby skutečně existoval, musel by být velice krutý, jestliže dovolí ve světě tolik utrpení, a tak raději jednoduše není. Raději ať není, protože by se ve světě nebo v našem životě ne-

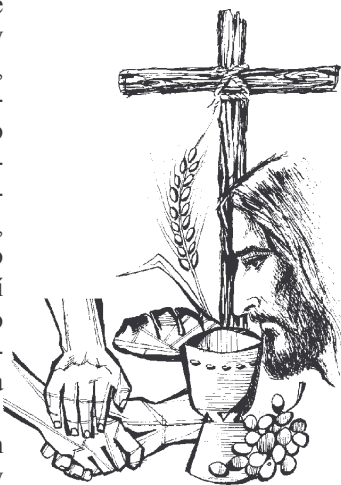
stalo to či ono. Je to výzva, ve které hledáme odpověď na smysl utrpení. Jaká je Boží odpověď? Nevinně ukřižovaný Bůh, který přijal stejně nespravedlivé utrpení. aby nám ukázal, že si tímto prošel i on sám. Kristův kříž je jedinou odpovědí na tyto otázky. A ten můžeme pochopit znovu jen pohledem víry a pokorou, kdy Boha nesoudíme, ale pozveme do našeho hledání.

A nakonec Bílá sobota a hrob. Události, kdy vše skončilo. Bolest a smutek apoštolů, kteří se ztrácejí v beznaději, že jejich Pán zemřel. Bílá sobota je jakoby jedním obrovským tichem, kdy je mrtvý Syn Boží definitivně v hrobě. Skončil. I my doprovázíme na věčnost naše drahé. V momentu výdechu už není lidské naděje. Když stojíme před rakví zesnulého, zažíváme bolestnou zkušenost apoštolů. Je konec. A tak už jen vzpomínáme a víme, že ten, kterého jsme milovali, se už nikdy nevrátí.

Ale je zde noc Bílé soboty, velikonoční vigílie a konečně velikonoční ráno. To je ráno, kdy je hrob prázdný. Není v něm, vstal, opakují apoštolé, kteří zatím ještě nerozumí tomu co se stalo. Jen vidí prázdnou hrobku. A potom ho uvidí. Velikonoční ráno je o naději a víře, že Bůh nám odpustil naše provinění, které ho přivedlo do hrobu, ale poslední slovo neměli oni, ale Nekonečná Otcová láska, velikonoční ráno je o radosti člověka, kterému se vše zborťilo, a přece vysvitlo světlo. Ten, kdo prožije radost toho všeho, radost velikonočního rána a vzkříšení, toho těžko něco zlomí, protože ve světle vzkříšení vše nalézá smysl.

Drazí naši farníci, víím že nás čeká těžký týden s dlouhými obřady, ale přejí vám, abychom na té naší cestě i my prožili zkušenost apoštolů, radost z toho, že patříme do Církve, která navzdory lidským nedostatkům je stále Kristova a v ní i my můžeme zažívat radost z toho, že to vše by Bůh podstoupil i kdybych byl jediným člověkem na světě.

*To vám ze srdce přeje a žehná
P. Marek Poláček SVD*



Čtrnáct svatých pomocníků - 2. část Svatý Jiljí

Sv. Jiljí je mezi čtrnácti pomocníky v nouzi jediný, kdo nebyl mučedníkem, a nadto jeho život od ostatních dělí několik století. Jeho legenda se v mnohém podobá příběhům našich svatých poustevníků Ivana a Prokopa. Pocházel z urozené a bohaté rodiny v Řecku. Jeho jméno Aigidios znamená „držitel erbu“ nebo „štitonoš“. Po smrti rodičů rozdal jmění chudým a odplul do Galie, kde se usadil v lesích u Arles jako poustevník. Biskup sv. Caesarius mu poskytl teologické vzdělání. V poustevnické jeskyňce ho živila svým mlékem laň. Vizigótský král Flavius Vamba ji při lovu pronásledoval, a když se ukryla v jeskyni, vystřelil za ní šíp, který však zranil poustevníka. Král mu nabízel nejen léčení, ale i různé hodnosti – Jiljí však odmítl, ale vyžádal si pozemek pro stavbu kláštera a chrámu. Král tak dal základ k budoucímu rozsáhlému benediktinskému klášteru Saint-Gilles, jehož byl sv. Jiljí prvním opatem a zemřel v něm 1. září 720.

Ve středověku se úžasně rozšířila jeho úcta zejména ve Francii a v Německu, jak svědčí desítky místních jmen. Hojně byl uctíván i u nás – od jeho jména je např. odvozeno časté české příjmení Jílek. – Spontánně ho vyvolili za svého patrona myslivci, pas-

tevcí, koňští handlíři, lučištníci, trosečníci, žebráci, malomocní, kojící matky; byl vzýván jako mocný pomocník při lepře a rakovině, proti duševním chorobám, proti neplodnosti, proti suchu, ohni a bouřím, ale především jako pomocník při opuštěnosti a při vyznání hříchů v dobré zpovědi.

Anselm Grün ve své knížce o tradici čtrnácti svatých pomocníků se hluboce zamýšlí nad poselstvím s. Jiljího, který po královském zásahu žil s ranou trvale otevřenou.

Učí nás, že ani rána rakoviny nemůže odloučit od Boha. „Je-li pro nás vztah k Bohu tím nejdůležitějším v životě, není už tak důležité, zda jsme zdraví nebo nemocní.“ – „V Jiljím zazářila Boží vlídnost a něha, Boží láska k lidem. Ti byli vyzařováním jeho lásky fascinováni.“

Básník Ivan Slavík, který žil v Hořovicích u Berouna, napsal pro svou farnost sv. Jiljí píseň k jeho účtě, v níž si všimá také jeho

patronátu významného pro naše časy – pomoc při dobré zpovědi. Vina je také rána a je třeba umět s ní zacházet. Sv. Jiljí při jednání s králem, který ho zranil, neprohluboval jeho pocit viny, ale modlil se za něho. V této velkodušnosti hříšník cítí, že je Bohem s láskou přijímán, a jeho kajícnost je opravdová.

Po pokoncilní liturgické reformě 1969 se svátek sv. Jiljí (1. září) už v římském kalendáři nenachází. Jeho úcta v mnoha diecézích a farnostech jemu zasvěcených trvá a mezi 14 pomocníky má samozřejmě trvalé místo. I my se můžeme modlit s hořovickými farníky:

„Dome Boží, svatý chrám, do tebe se utíkáme. – Jistoty jak pevné skály jako by se rozpadaly. – Úzkost máme. Aby smyl ji, pojďme ke svatému Jiljí. – To, co zaniká i vzniká, svěřme rukám poustevníka. – S tím, co lidská srdce raní, zachází jak s krotkou laní. – Svědomí tvé vině poví, jak se stulit k opatovi. – Ústy kněze prostředníka uslyšíš hlas Slitovníka. – Hříchy, ze kterých se kají, v moři Lásky zanikají. – Svatá lítost, Kriste Králi, Boží láskou všechno spálí.“

Připravil Mojmir Trávníček



se rozpadaly. – Úzkost máme. Aby smyl ji, pojďme ke svatému Jiljí. – To, co zaniká i vzniká, svěřme rukám poustevníka. – S tím, co lidská srdce raní, zachází jak s krotkou laní. – Svědomí tvé vině poví, jak se stulit k opatovi. – Ústy kněze prostředníka uslyšíš hlas Slitovníka. – Hříchy, ze kterých se kají, v moři Lásky zanikají. – Svatá lítost, Kriste Králi, Boží láskou všechno spálí.“

Připravil Mojmir Trávníček

Rozhovor o Komunitě Blahoslavenství

V sobotu 6. března jsme se mohli v naší farnosti zúčastnit postní duchovní obnovy na téma „Vstanu a půjdu k svému Otci“. Duchovní obnovu připravili členové Komunity Blahoslavenství sr. Lucia od Vzkříšení a kněz P. Stanislav Křížan společně se svými spolupracovníky. Dopoledne strávili s farníky v Karolince a pozdní odpoledne a večer v Novém Hrozenkově. Součástí obnovy byly mše svaté, které celebroidl P. Stanislav, přednášky, svědectví o Bohu a adorace před Nejsvětější svátostí s písněmi chval a osobním pozháňáním. A protože nejen Božím Slovem živ je člověk, tak zbyl prostor i pro malé obcerstvení, které připravili farníci a všem patří za to dík. Během nabitého programu si přesto P. Stanislav našel chvíli volna a doplnil odpovědi na některé otázky, na které ještě nestihla odpovědět sr. Lucia během krátkého představení komunity v Karolince.

Mohli byste stručně přiblížit vznik vaší komunity a od kdy působí v České rep.?

Komunita Blahoslavenství patří mezi tzv. nové komunity, které vznikaly po II. vatikánském koncilu v katolické církvi. Založena byla roku 1973 a oficiálně přijata roku 1979. V České republice vznikl dům v Dolanech u Olomouce v roce 1991.

Prvními členy byla skupina bratří a sester ze zahraničí ve které byli i 4 Slováci. Prvním pastýřem byl otec Etienne z Francie.

Dnes má ve světě komunita 75 domů, ve Francii (33 domů), v západní a střední Evropě, zemích blízkého východu, Africe, Jižní Americe, Severní Americe, Oceánii a v Asii.

Na Slovensko přišla v roce 1997, do starého opuštěného františkánského kláštera v Okoličnom blízko Liptovského Mikuláša.

Poměrně známá je členka vaší komunity sr. Veronika Barátová.

Ona byla také jednou z těch, kteří náš dům v Dolanech zakládali.

Od kdy jste členem komunity vy?

Já jsem byl vysvěcen jako diecézní kněz pro diecézi Trnava. S komunitou jsem se

seznámil již během studií v semináři. Jezdil jsem do Dolan tak dvakrát v roce, protože mi ta spiritualita byla blízká. V té době jsem ještě netušil, že bych mohl vstoupit do komunity, ale hledal jsem. Vysvěcen na kněze jsem byl v roce 1996 a do komunity jsem vstoupil v roce 1999.

K jaké spiritualitě by se dala přiblížit spiritualita vaší komunity?

Naše spiritualita nejvíce čerpá z karmelitánské školy – konkrétně ze spirituality sv. Terezie z Lisieux, která je naší učitelkou duchovního života. Základním prvkem je modlitební život v duchu karmelitánské tradice a snaha o neustálou modlitbu. Pro komunitu je též typická otevřenost k charismatickým darům Ducha svatého a účast na obnově církve.

Jak byste nám popsali život v komunitě?

Komunita sdružuje lidi všech životních stavů: manželské páry s dětmi, bratry a sestry, kteří zasvětili svůj život Bohu a žijí v celibátu, jáhny a kněze.

✠ Odmítnu-li Kristův kříž, tedy vše, co je spjato s jeho následováním a co je těžké, neznamena to, že se vyhnu všem svým křížům. Znamená to jen to, že si zvolím jiné kříže. ✠

Společný život je životem každodenní modlitby, jak osobní tak společné, životem společné práce... 3 x denně se scházíme ke společné zpívání liturgické modlitbě a společně slavíme i eucharistii.

Život komunity je především kontemplativní, v centru stojí každodenní eucharistická adorace. Každý člen se zavazuje strávit hodinu vnitřní modlitby před Nejsvětější svátostí. Ve všech domech je vystavena Nejsvětější svátost, u které se střídáme v adoraci.

Co se týká služby našeho domu v Dolanech u Olomouce, je to kromě našeho základního povolání, modlitby za církev a její potřeby, též služba ve farnosti. Já jsem správcem farnosti, ale ve farnosti slouží i ostatní členové komunity při různých setkáních ve společenstvích. V domě pořádáme jedenkrát za měsíc duchovní cvičení, na které přijede asi 30-40 lidí z celé republiky. Míváme v domě také setkání pro děti, mládež, ženy, muže, rodiny... A téměř nepřetržitě nabízíme (po předchozí domluvě) možnost přijet na pobyt k nám do domu třeba kněžím, kteří si potřebují odpočinout, rodinám, nebo jednotlivcům. Pohyb lidí v domě je poměrně veliký. Jedenkrát jsem se to snažil sečíst - a za rok projde domem, spí u nás... asi dva tisíce lidí. Zůstanou na různě dlouhou dobu: na den, dva, týden, měsíc...

Kolik vás v komunitě v domě v Dolanech trvale žije?

Celkem nás je teď 13, z toho jsme 2 kněží, 4 sestry, jeden manželský pár a ostatní jsou svobodní.

Jak to vypadá ve vašem komunitním domě?

Navenek možná působí jako klášter, ale žijeme spíš rodinným způsobem života a jsme otevřeni pro lidi, kteří přicházejí. Navštěvy jsou s námi u stolu, jsou s námi u slavení eucharistie, jsou s námi při práci a taky i my všichni, kteří v domě žijeme se setkáváme u jídla, u modlitby, společně pracujeme kolem toho domu, společně děláme apoštolát a duchovní cvičení. U nás to není tak, že by někdo např. duchovní cvičení dělal sám, ale tak nějak se do toho zapojujeme všichni. To znamená, že pokud se něco ta-

kového děje, každý má na tom svůj podíl.

Kromě toho pravidelně vyjíždíte do farností jako jste třeba i dnes tady?

V takto intenzivní formě jako je to dnes - tak 2krát - 3krát v roce. Ale v menší míře to bývá dost často.

Se sr. Lucíí a Vámi přijeli i další spolupracovníci. Oni s Vámi žijí v komunitním domě?

Ne, jsou to sestry, které patří ke komunitě, ale nežijí přímo v domě s námi. Žijí spiritualitu komunity ve světě. Máme velmi širokou rodinu a čím dál tím víc děláme věci společně.

Denně máte 3 společné modlitby (ráno, v poledne večer). Společná liturgie je závazná pro všechny členy komunity?

Pokud jsme v domě ano, ale v tuto sobotu

Z čeho je komunita živa po ekonomické stránce?

Především je důležité říci, že v Komunitě Blahoslavenství může existovat dům, jenom když se užíví. To znamená, že nejsme dotováni ani církví, ani státem, ani jinou komunitou ze zahraničí. Musíme hledat prostředky, jak se uživit. Několik z nás pracuje venku, mají svůj plat, zaměstnání. My, kněží jsme zaměstnáni v pastoraci ve farnosti. Potom vyrábíme svíčky, ikony, přání, vydáváme CD s přednáškami nebo hudbou, kterou děláme. Máme hospodářství, ovce. Lidé co k nám přichází, také něčím přispívají na provoz domu. A nemůžu nevzpomenout na ty, kteří nám jakýmkoliv způsobem pomáhají. Podtrženo, sečteno, zatím to s nasazením bratří a sester a pomoci Boží i lidí funguje.

Kolik má děti manželský pár, který s vámi v komunitě žije?

Zatím tři...

A jak je vy, jako zasvěcené osoby přijímáte? Rodinný život se velmi výrazně odlišuje od zasvěceného. Děti, zvláště ty menší často dělají hluk...

Rozhodně nás to velmi obohacuje. Pro nás je to důležité, je to jeden ze vzácných pokladů komunity. Pomáhá nám to mít určitou citlivost a vnímavost pro rozličné skupiny a jejich životní styl. Pro mě jako pro kněze je vzácné mít v blízkosti rodinu s dětmi. Prožívat to, že děti chodí do školy, hrají si venku, nebo

nám připraví nějaký program. Uchovává nás to ve vnímavosti pro potřeby rodin. Nežijeme jako v klasickém klášteře, kde jsou jenom muži, nebo jenom ženy. Nám, bratřím, kontakt se ženským světem pomáhá víc jim rozumět. Pro sestry je zase důležité to, že mají vedle sebe nás, bratry a mohou nahlédnout do toho našeho světa. Hodně nám to otevírá perspektivy a taky nás to vzájemně nějak obrušuje. Komunita je pro mě hodně důležitou školou žití vztahů. Je to naše hlavní charisma.

Připravila Ingrid Petřeková

Kontakt:

Komunita Blahoslavenství

Dolany 24

783 16 Dolany u Olomouce

tel.: 585 396 638

e-mail: dolanykom@seznam.cz



P. Stanislav a Sr. Lucía při adoraci v Karolince

jsme na 4 různých místech. Takže dnes platí v domě nouzový režim.

Jak velká je farnost kterou spravujete?

Dolany mají asi 2 tisíce obyvatel a v okolních vesnicích je dalších asi dva tisíce obyvatel.

Jak je to tam s věkovou skladbou věřících farníků? Je vidět, že tam jako komunita už téměř 20 let působíte?

Nevím, jestli je to komunitou, ale ve farnosti se stala v posledních letech obrovská změna. Byla to tradičně fungující, trochu zkostnatělá farnost. Většina lidí v kostele byla starších, rodiny a mladí tam téměř nebyli. Postupně se to proměňovalo a dnes je to hodně živá farnost. Velkou část farnosti tvoří rodiny s malými dětmi, máme taky hodně mladých lidí, kteří žijí s Bohem a angažují se v různých farních apoštolátech, a také přibýlo fungujících společenství a různých aktivit pro děti a mládež.

Africký sen pátera Juraja Poljaka

Misionáři to nemají v Angole jednoduché. A proto se v náročném tropickém podnebí střídají po dvou-třech, nanejvýš však po 10 letech.“ píše v úvodu knihy P. Juraje Poljaka „Africký sen“ velvyslanec Angolské republiky na Slovensku Manuel Quarto Punzo a dále pokračuje: „To, co však vydržel váš rodák zpod Tater padre Jorge, je i pro nás Afričany obdivuhodné. Dvaadvacet let obětavě a nezištně sloužil, učil, stavěl, cestoval, křtil, oddával, pochovával, ale především povzbuzoval a dával naději mým soukmenovcům během krutých let nekonečné občanské války. To je ta největší oběť, kterou je možno konat jen s láskou a pomocí Nejvyššího.“



P. Juraj Poljak SVD patří do generace misionářů, která si zaslouží nejen naši pozornost, ale především úctu. Jsou o tom přesvědčeni i autoři jeho životopisného příběhu, který vyšel koncem roku 2004 v nakladatelství Společnosti Božího Slova.

„Jsem spokojený s vaší prací, padre Jorge.“ Tato lichotivá slova pronesl biskup José Nascimento při návštěvě jeho misie v Lunde, pouze pár měsíců po jeho přiletu do Angoly. „Jen kdyby den trval déle,“ postěžoval si páter Juraj. „Práce v této zemi je náročná a proto nám Bůh dal takovou dlouhou noc, abychom si dostatečně odpočinuli,“ usmál se na to biskup: „Křesťanů vám stále přibývá, již jste pokřtil 100 lidí a oddal 16 manželských párů a k prvnímu svatému přijímání připravujete 93 dětí. Řekněte mi, padre Jorge, co více si může biskup přát? Moje diecéze se pod vašimi rukama rozrůstá. To je vlastně důvodem mé návštěvy: rád bych vás provedl po všech vesnicích, abyste poznal i širší okolí a mohl rozšířit svoji farnost.“ Jeho pohled byl přímý, spojovala se v něm mužná síla s pevnými ideály a otcovská jemnost s trpělivostí. Kombinace těchto vlastností byla potřebná pro práci s domorodým oby-

vatelstvem. Pevnost potřeboval k prosazování dobrých myšlenek a pozvednutí lidské důstojnosti ve své diecézi. S otcovskou dobrotou se skláněl k bratrům, jimž byl blízký svým původem. José Nascimento byl Afričan a v bílém rouchu vynikala jeho vysoká štíhlá postava.

Putování diecézí

Otec s radostí souhlasil s návrhem biskupa a co nejdříve se s ním vydal na prohlídku od vesnice k vesnici. Na takovou výpravu bylo nutné sehnat zkušené domorodce, kteří se vyznají v buši. Na pískové cestě, která byla neudržovaná, se dalo lehkou zabloudit. Průvodcové však vynikali dobrým sluchem, zrakem a duchapřítomností pro nepředvídané situace v divoké přírodě. Mezi malými vesnicemi se tlačil hustý les, který byl domovem zvířatům, která lehouce mohou obyčejnému Evropanovi nahnat strach. Trvalo jim týden, než procestovali 1650km a tak prozkoumali celou diecézi. Vesničky byly roztroušené po divoké angolské přírodě jako mák na poli. Kulaté hliněné domečky měly střechy z palmových listů. Podlahu tvořila udupaná hlína a uprostřed chýše se nacházelo ohniště. Domorodci vítali otce Juraje nejprve s nedůvěrou. U nás vše černé a špinavé je zlé, u nich je to přesně naopak – bílá pro ně představuje zlého ducha. Když však uviděli černého otce biskupa, hned se jim na tvářích vykouzlil úsměv.

V každé vesničce se o. Juraj seznámil s katechety, kteří pomáhají misionářům při vykonávání kněžské služby. Vesnic je mnoho a jsou od sebe velmi vzdáleny, není tedy možné v každé z nich sloužit každý týden mši svatou. Katecheti se proto schází s lidmi při modlitbách, knězi pak tlumočí přání farníků a vyučují náboženství. Jsou knězovou prodlouženou rukou; jejich prostřednictvím se dozví všechny novinky ve vesnici. Na některých místech je katecheta jediným spojníkem mezi knězem a farníky, protože na vzdálených místech lidé mnohdy portugalsky ani neovládají a používají pouze své nářečí.

Na lovu

Unavení po celodenním putování dorazili otec Juraj s biskupem Nascimento do jedné vesničky. Od ostatních se lišila tím, že zde našli pouze ženy s malými dětmi a starce.

„Kde jsou muži?“, zeptal se otec Juraj katechety. „Šli na lov. Na lov chodí všichni muži z vesnice i mladí lovci.“, začal vysvětlovat katecheta. „Loví společně a potom se dělí o kořist. Když je jich více, tak si troufnou i na slona. Jsou to výborní lovci a vyznají se ve všech situacích“, dokončil hrdě své vysvětlování. Ženy velice naléhaly, aby biskup a otec Juraj zůstali na hostinu, která se konala po každém lovu. Ženy rozdělaly oheň, děti pobíhaly okolo a muži čistili ulovenou zvěř. Všichni byli velice veselí a spontánní. Mezitím se setmělo, to už ale seděli kolem ohně, jedli a tancovali. Zvuk bubnů se rozléhal celou buši.

Dne 27. srpna 2008 si Pán povolal P. Juraje Poljaka SVD, bývalého misionáře v Portugalsku a Angole. Tento rodák z Teplic nad Váhom byl pochovan na hřbitově v Nitře u svých řeholních spolubratrů.

Přeložila a upravila Ingrid Petřeková

Svatost křtu přijali a novými farníky se stali

21. února v Novém Hrozenkově

Jan Gášek, Tadeáš Orság
a Lenka Měkynová

21. března v Novém Hrozenkově

Josef Kopecký, Patrik Pavelka a
Alexandr Kristian Legerský

21. března v Karolince

Jakub Koňářík

Do věčnosti nás přešli

v měsíci únoru

Františka Helisová (1922) z N. Hrozenkova

v měsíci březnu

Anna Koňáříková (1917) z N. Hrozenkova

Karel Řehák (1919) z N. Hrozenkova

Anna Dudová roz. Orságová (1922)

z Nedečlebic

☩ Jeho odmítnutím přijímám jiné kříže, kterými se svět nevykupuje, ale kterými se rozmnožují bolesti světa. Odmítnutí Kristova kříže je něco, k čemu nás svádí duch zla. ☩

Sr. Sabina – Veronika Helisová**Kongregace milosrdných sester Svatého Kříže**

*Předkládáme vám další životopis rádo-
vé sestry - novohrozenkovské rodačky a
prosíme vás o spolupráci ve shromažďová-
ní údajů o dalších sestřích. Děkujeme. -IP-*

Sr. Sabina se narodila v Novém Hrozenkově v den svátku sv. Martina 11. listopadu 1923 v početné rodině Anny a Jana Helisových. Rodiče dali své dceři při křtu jméno Veronika. Z původně deseti dětí si Pán tři odvolal ještě v dětském věku, a když bylo Veronice sedm let, zemřela i její maminka. Až s přibývajícím věkem pochopila, že její lásku a starostlivost jí může na světě jen stěží kdo nahradit. Tatínek těžce vydělával na živobytí namáhavou nebezpečnou prací v lese při těžbě dřeva. A jako plnoletá pomáhala tatínkovi i Veronika. V rodině se jí dostalo dobrého náboženského vychování. Kostel byl ale daleko, a tak mohli Helisovi docházet na bohoslužby jen v neděli a v létě kvůli pracím ani toto nebylo možno. Jejím nejkrásnějším dnem v dětství byl 10. květen 1933, kdy směla poprvé přijmout první svatě přijí-

mání. V dospívání vstoupila do Mariánské družiny a zcela se odevzdala pod ochranu Panny Marie. Měla touhu plně svůj život zasvětit Bohu, ale zpočátku se neodvažovala vstoupit do kláštera, protože se považovala za nevzdělanou a obyčejnou. K tomuto kroku se odhodlala až 1. září 1945, kdy vstoupila do kláštera Milosrdných sester v Kroměříži, kde se setkala s kamarádkou Rozárkou, která pro ni byla dříve vzorem. Byla s ní jako kandidátka poslána do ostravské nemocnice Na Fifejdách.

Noviciát v Kongregaci milosrdných sester Svatého Kříže zahájila již jako sestra Sabina 31. července 1947 a svatě sliby složila 10. srpna 1948 v Kroměříži. Odešla do nemocnice v Ostravě, kde si doplnila své vzdělání, aby mohla studovat na řádové zdravotní škole v Kroměříži, kterou úspěšně absolvovala v r. 1950. Téhož roku pro ni a řádové sestry začala křížová cesta po českém pohraničí (továrny v Ústí a v Bohosudově, nemocnice v Mostě, kde přidělili sr. Sabinu

na dětské oddělení). V roce 1951 se léčila v Jevíčku pro plicní onemocnění a po krátkém nasazení v Mostě přešla do společenství sester v Broumově. Po dvou letech nastoupila službu v Ústavu sociální péče v Albrechticích nad Orlicí, kde zůstala 26 let.

Po odchodu sester z Albrechtic přišla 15. září 1981 již jako důchodkyně do Choryně a jejím úkolem byla péče o sesterský hřbitov. Sr. Sabina milovala přírodu a malá zahrádka, o kterou pečovala nedaleko hřbitova hýřila po celé léto barvami. Květiny dávala na výzdobu hrobů i kostela.

Do provinčního domu v Kroměříži se s ostatními sestrami přistěhovala v listopadu 2005. Stupňovaly se jí bolesti páteře, až musela ulehnout úplně a Pán si ji k sobě povolal 2. listopadu 2008.

*Životopis sepsaly sestry Kongregace
milosrdných sester Svatého Kříže*

*Její mladší sestra Anastázie Helisová
vstoupila do České kongregace sester do-
minikánek a přijala jméno Sr. Marta. Nyní
žije v Charitním domě pro řeholní sestry ve
Střelcích u Brna. -IP-*

Známe svůj kostel? - 9. část

Postoupili jsme už do poloviny kostela a nevěnovali pozornost výzdobě na levé, severní stěně. Obě strany směřují k oltáři, levou sledujeme při druhé polovině pobožnosti křížové cesty, když se vracíme k východišti na prahu presbyteria.

Naproti velkému starobylému obrazu sv. Prokopa spatříme skromnější a pravděpodobně o století mladší, prostý, až neumělý obraz Panny Marie. Je o hodně mladší než kostel, neboť znázorňuje Matku Boží podle zjevení sv. Kateřině Labouré (1806-1876), které se událo 27. listopadu 1830. Podle tohoto zjevení byla vytvořena tzv. „zázračná medailka“, dodnes hojně oblíbená u mariánských ctitelů. Náš obraz je v hlavních rysech shodný s ražbou na medailce. Postava Panny Marie by měla stát na zeměkouli a šlapat na hada – tyto detaily



nejdou příliš zřejmé, spíš jako by stála na pahorku. To samozřejmě není podstatné. Hlavní symbol je velmi výrazný: ze spuštěných rukou Panny Marie vycházejí paprsky milosti, velmi výrazné a odrážející se od tmavého pozadí; téměř připomínají blesky. Za hlavou se vine v oblouku stuha napsaná nám dobře známá prosba, zaznamenaná zde ovšem starodávnejším jazykem: „Maria bez poskvrny počatá, přimluv se za nás outočiště k tobě beroucí.“ Starostlivá tvář Matky Boží přivírá oči před našimi vinami a jako by pozorně usměřňovala proud milostí, aby nepřišly nazmar. Nevíme, zda byl obraz zavěšen našimi předky záměrně do tmavých míst kostela a poblíž zpočátku. To místo je zde velmi příhodné. Panna Maria Pomocná, prostřednice všech milostí, zde může působit skrytě a účinně.

Napadají mne někdy před tímto obrazem verše, které tomuto skrytému působení věnoval francouzský básník Paul Claudel:

*„Ubohá ženo,
jejíž muž pije a děti
také se nezdařily tak dalece,
když nemáme peněz na činži a umřítí se
nám chce,
ach, když není co do úst vzít a nicméně
všechno nás souží,
pojd' do chrámu, zmlkni a pozoruj
Matku Boží!“
(pokračování příště)
Připravil Mojmír Trávníček*

Pozvedněme oči

Oblouk vstupní brány farního hřbitova v Novém Hrozenkově zdobí tři obrazy s výstižnými nápisy, které v kostce shrnují podstatu našeho křesťanského života. Je pozoruhodné, jak tři obrazy dovedou vyjádřit část toho, na co bychom v našem křesťanském životě neměli zapomínat. První obraz, konec našeho lidského pachtění s vážením výsledku naší svobodné vůle, projevované během celého života. Druhý obraz, víra v našeho vykupitele Pána Ježíše Krista. Třetí obraz povolává k soudu nad našim pozemským životem.

Tkadleček, Karolinka

*✠ Skrze připojení ke kříži Kristovu
se připojují k vykoupení světa a k naději. ✠*

Pořad bohoslužeb Velikonoce 2010

Nový Hrozenkov

Úterý 30. března 2010 – úterý Svatého týdne	
Mše svatá	8:00
Středa 31. března 2010 – středa Sv. týdne	
Mše svatá	18:00
Čtvrtek 1. dubna 2010 - Zelený čtvrtek	
Nešpory - večerní modlitba církve	17:30
Mše sv. - památka Poslední večeře	18:00
Pátek 2. dubna 2010 - Velký pátek	
Ranní chvály - začátek adorace	9:00
Křížová cesta	17:15
Obřady Velkého pátku	18:00
Kostel otevřen pro adoraci	do 22:00
Sobota 3. dubna 2010 - Bílá sobota	
Ranní chvály - začátek adorace	9:00
(kostel celý den otevřen)	
Konec adorace u Božího hrobu	19:45
Velikonoční vigilie - obřady Bílé soboty	20:00
Po obřadech požehnání velikonočních jídel	
Neděle 4. dubna 2010 - Zmrtvýchvstání Páně	
Mše svatá	9:15
Mše svatá pro děti nebude	
Pondělí 5. dubna 2010 – Velikonoční pondělí	
Mše svatá	9:15
Mše svatá pro děti nebude	
Úterý 6. dubna 2010 - nebude mše svatá	
Středa 7. dubna 2010 - mše sv.	18:00

Karolinka

Pondělí 29. března 2010 – pondělí Sv. týdne	
Mše svatá	18:00
Čtvrtek 1. dubna 2010 - Zelený čtvrtek	
Nešpory-večerní modlitba církve	15:30
Mše sv. - památka Poslední večeře	16:00
Pátek 2. dubna 2010 - Velký pátek	
Ranní chvály	8:00
Křížová cesta	15:15
Obřady Velkého pátku	16:00
Sobota 3. dubna 2010 - Bílá sobota	
Ranní chvály - začátek adorace	8:00
(kostel celý den otevřen)	
Konec adorace u Božího hrobu	17:15
Velikonoční vigilie - obřady Bílé soboty	17:30
Po obřadech požehnání velikonočních jídel	
Neděle 4. dubna 2010 - Zmrtvýchvstání Páně	
Mše svatá	11:00
Pondělí 5. dubna 2010 – Velikonoční pondělí	
Mše svatá	7:30
Čtvrtek 8. dubna 2010 - mše svatá	8:00

Dále dle pravidelného pořadu bohoslužeb.

Maminkám k svátku

Na svátek „Den matek“ 9. května 2010 pořádá jednota Orla Nový Hrozenkov kulturní vystoupení pro maminky k jejich svátku. Zveme všechny maminky, babičky, ale i tatínky do sálu Lidového domu v Novém Hrozenkově na 15 hodinu, kde vystoupí děti z Nového Hrozenkova a Karolinky.

Nebudou chybět ani soutěže.

Těšíme se na vás.

Členové Orla

Farní ples

Po Velikonocích v sobotu 17. dubna 2010 proběhne 3. farní ples. Začátek programu v 19:30 hod, k tanci a poslechu nám opět bude hrát osvědčená Polančanka. I letos se můžeme těšit na různá taneční a pěvecká vystoupení, soutěže a hry a mládež z Vranečky pro nás nachystala překvapení. Příspěvky a věcné dary do tomboly můžete P. Markovi nosit na faru v pátek 16. dubna 2010 od 8 do 21 hodin (vyjma času mše svaté). Také je možno je přinést v sobotu 17. dubna od 9 do 11 hodin, kdy na faře bude přítomen někdo z farnosti.

Prosíme Vás o výpomoc při přípravě sálu a to v pátek 16. dubna od 17 hodin.

Vstupenky s místenkou v ceně 200,- Kč (cena včetně večeře) si můžete zakoupit o nedělích 4. a 11. dubna 2010 vždy po mši svaté (v Novém Hrozenkově v neděli 11. dubna také před dětskou mši svatou). V Novém Hrozenkově se budou prodávat před hlavním vchodem do kostela a v Karolince v místnosti pod věží. Vstupenky je možno rezervovat již od pondělí 29. března 2010 na tel čísle: 604 279 637.

Minulé plesy se velice vydařily zejména zásluhou vás všech a proto vás srdečně zveme abyste i letos přišli v co nejhojnějším počtu.

Zapisování úmyslů

V sobotu 5. června 2010 od 8 do 11 hodin se v Novém Hrozenkově na faře budou zapisovat úmysly na druhé pololetí tohoto roku (červenec-prosinec 2010). V Karolince se úmysly budou zapisovat v neděli 6. června 2010 po mši svaté v místnosti pod věží.

Mše svaté pro děti

a první svaté přijímání

Naposledy bude „dětská mše svatá“ v Novém Hrozenkově v 11 hodin v neděli 16. května 2010. Mše svaté pro děti budou opět obnoveny až po letních prázdninách v měsíci září.

Týden nato v neděli 23. května 2010 budeme slavit první svaté přijímání s dětmi z Nového Hrozenkova v 9.15 hod ve farním kostele v Novém Hrozenkově. S dětmi z Karolinky 13. června 2010 v 11 hod ve filiálním kostele Panny Marie Karmelské v Karolince.

Setkání rodičů prvopřijímacích dětí bude v Novém Hrozenkově po mši svaté (začátek 9.15 hod) dne 11. dubna 2010 a v Karolince po mši svaté (začátek 7.30 hod) dne 2. května 2010. Účast rodičů je nutná!

Poutě do Stanovnice

Již tradiční pout' u kapličky Panny Marie ve Skaličích jsme letos naplánovali na pondělí 31. května 2010 od 16 hodin.

Oslava Božího Těla

Slavnost Božího Těla budeme v Karolince slavit ve čtvrtek 3. června 2010 při mši svaté v 18 hodin. V Novém Hrozenkově v neděli 6. června 2010 při mši svaté v 9.15 hod připravujeme průvod. Prosíme farníky, aby přišli v krojích.

Poutní slavnosti

Poutní slavnost ve farním kostele sv. Jana Křtitele v Novém Hrozenkově budeme slavit v neděli 27. června 2010, mše svaté v 7.30 hod a 9.15 hod. Kazatelem bude P. Marcel Puvák, se kterým jsme se mohli setkat v březnu 2009 během naší poutě do Ostravy na natáčení mše svaté pro TV NOE. Mnozí se setkávají alespoň s jeho hlasem, protože tlumočí na TV NOE mimo jiné také přenosy mši svatých z Říma...

Poutní slavnost ve filiálním kostele Panny Marie Karmelské v Karolince v neděli 18. července 2010, mše svaté v 7.30 hod a 11.00hod. V Karolince bude kazatelem Mons. Josef Maňák, farář a děkan ve Frýdku-Místku, který pochází z Huslenek (narodil se v roce 1950, na kněze byl vysvěcen v Olomouci 28.8.1986).

Setkání lidí dobré vůle

Již tradiční setkání lidí dobré vůle z obou stran hranic na hřebeni Javorníků se letos uskuteční právě v den oslav svátku slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje v pondělí 5. července 2010, slavnostní mše svatá bude slavena od 11 hodin. O této slavnosti ještě budete podrobně informováni v příštím čísle.

Další číslo farního zpravodaje vyjde 27. června 2010, své textové příspěvky odevzdávejte prosím do pondělí 14. června 2010.

*P. Marek Poláček, SVD
správce farnosti*